

Μεσαίωνα το λείψανο της αγ. Βαρβάρας;

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Πολύς λόγος έγινε άλλη μια φορά για το λείψανο, εν προκειμένω της Αγίας Βαρβάρας, το οποίο θα προσκυνήσουν οι καρκινοπαθείς του αντικαρκινικού νοσοκομείου "Άγιος Σάββας". Δακρύβρεχτες και παθιασμένες, ενίοτε δε και αγωνιώδεις εμπεριστατωμένες(;) αναφορές στο μεσαίωνα, που ποτέ δεν έφυγε από την Ελλάδα και που κάποιοι ανησυχείτε, μήπως και επανακάμψει δριμύτερος.

Φωτο: patrasevents.gr/

Γελάμε και χλευάζουμε τη γιαγιά που στέκεται όρθια, με περισσή υπομονή σε μια

ουρά, για να προσκυνήσει το λείψανο ενός αγίου. Είναι, βλέπετε, που εμείς είμαστε ... μορφωμένοι και τα θεωρούμε τόσο περιττά και άχρηστα όλα τούτα, αναχρονιστικά το λιγότερο. Παραμορφωθήκαμε, μάλλον αυτό θα φταίει. Σκωπτικές επισημάνσεις για τη χριστιανική ειδωλολατρία που έχει κατακυριεύσει τη ζωή μας. Λες και είναι η μόνη πτυχή ειδωλολατρίας στον πολύπαθο βίο μας. Οι παλιές φωτογραφίες αγαπημένων προσώπων, οι καλά κρυμμένες στο συρτάρι, που τις βγάζουμε σε δύσκολες στιγμές, αφού έχουμε σιγουρευτεί ότι είμαστε μόνοι και δε μας βλέπουν αδιάκριτα βλέμματα, τι είναι άρα γε; Το τυχερό φουλάρι ή καπέλο, που το φορούσαμε όταν δώσαμε εξετάσεις και περάσαμε με άριστα, τι να σημαίνουν;

Οι λιγοστές τρίχες στο ξεθωριασμένο μαντίλι, ανάμνηση μιας αγκαλιάς που τόσο μας λείπει πια, γιατί μας τη στέρησε ο χρόνος, το αυτόγραφο του λατρεμένου μας καλλιτέχνη, που φυλάμε ως κόρη οφθαλμού, το κουκούτσι από το βερίκοκο που τρώγαμε, λίγο πριν το πρώτο μας φιλί, εκείνο το υπέροχο καλοκαίρι που μας πέτυχαν για πρώτη φορά τα βέλη του θεού έρωτα, το γούρικο στυλό, με το οποίο υπογράψαμε τη σύμβαση στην πρώτη μας δουλειά, το δαχτυλίδι που μας άφησε η γιαγιούλα, που ταξίδεψε γι' άλλες πολιτείες μακρινές, και τόσα άλλα ... τι να 'ναι, τελospάντων, και τι να συμβολίζουν; Αν θέλετε, να μιλήσουμε για ειδωλολατρεία, να μιλήσουμε ... ανοιχτά και με τίμιους όρους.

Κι εκείνο το άλλο το ανέκδοτο, που υπάρχει ελευθερία έκφρασης κι ανεξιθρησκεία στη χώρα αλλά προσβάλλουμε με χαρακτηριστική ευκολία και συχνά με χυδαίους χαρακτηρισμούς αυτόν που ανάβει το καντήλι του και προσεύχεται ή στέκει καρτερικά στην ουρά, για να προσκυνήσει ένα λείψανο, ειλικρινά, με έχει εξουθενώσει. Για τα λείψανα κάποιων πολιτικών, που χρόνια τώρα τα προσκυνούν με πρωτοφανή λατρεία, κουβέντα, ε; Μια ζωή να συζητάμε το αυτονόητο και ν' ανακαλύπτουμε την Αμερική, ως άλλοι δεινοί θαλασσοπόροι. Και για να τα λέμε όλα, λίγο με νοιάζει, αν στον καρκινοπαθή δίνει δύναμη η προσκύνηση ενός ιερού, προφανώς, γι' αυτόν λείψανο, ή η τυχερή του μπλούζα ή το αγαπημένο του κομπολόι ή δεν ξέρω κι εγώ τι άλλο.

Ναι, θα προτιμούσα το ιερό λείψανο να μην περιφέρεται εντός των νοσοκομείων, κυρίως για λόγους πίστης, αλλά από την άλλη σκέφτομαι ότι κάποιοι καρκινοπαθείς είναι καθηλωμένοι στα κρεβάτια του πόνου και δε μπορούν να πάνε να προσκυνήσουν αυτοί το λείψανο ή την εικόνα. Εξυπακούεται ότι είμαι ενάντια στην όποια οικονομική εκμετάλλευση του πιστού, πολύ περισσότερο αν είναι κι ασθενής, από όποιον κι αν προέρχεται, από την εκκλησία, θεσμική και μη, ή από την επίσημη πολιτεία. Είναι επίσης αυτονόητο ότι με βρίσκει αντίθετη η υποδοχή του ιερού λειψάνου, με τιμές αρχηγού κράτους. Θα τρίζουν τα έρμα τα οστά των

ανθρώπων, που άγιασαν με ένα τριμμένο πολυκαιρισμένο ρούχο!

Κι εσείς που ανησυχείτε για το μεσαίωνα, που τυχόν θα φέρει και πάλι η προσκύνηση ενός λειψάνου μιας αγίας, ρίξτε καλύτερα μια ματιά στον εργασιακό μεσαίωνα ανθρώπων, που εργάζονται ανασφάλιστοι 12 ώρες τη μέρα για 400 ευρώ το μήνα, σε συνθήκες τραγικές κι επικίνδυνες για την υγεία και τη σωματική ακεραιότητά τους, για να μη μιλήσουμε για την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, και δεν ξέρουμε, που να τρέξουμε να κρυφτούμε, μπας και ξεγελάσουμε τις τύψεις που κουβαλάει το ταλαίπωρο σαρκίο μας. Αν ανησυχείτε για το μεσαίωνα, κοιτάξτε στην υγεία, στην παιδεία κι αφήστε την εύκολη κριτική, την εκ του καναπέ συνήθως ορμωμένη!